

20 år for lån i ejendomme til brug for ejeren og for lån til ombygninger, og ikke 30 år for lån til andre formål.“

8. I § 32, stk. 2, ændres „94 pct.“ til „90 pct.“, og som 2. punktum indsættes: „Ved tilsagn om statsgaranti for lån inden udgangen af marts måned 1971 kan lånegrænsen dog udgøre 92 pct. og ved tilsagn i tiden fra 1. april 1971 til 31. marts 1974 91 pct. af værdien.“

9. I § 33 ændres „85 pct.“ til „80 pct.“.

10. I § 35 ændres „6.000“ til „2.000“.

11. I § 41, stk. 4, ændres „85 pct.“ begge steder til „80 pct.“, og „94 pct.“ ændres til „90 pct.“.

12. I § 45 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

„Stk. 4. Boligministeren kan fastsætte nærmere retningslinjer til afgrænsning af, hvilket byggeri der kan opnå støtte efter stk. 1-3.“

13. I § 46, stk. 1, ændres „94 pct.“ til „90 pct.“ og „85 pct.“ til „80 pct.“.

14. Til § 46, stk. 2, føjes:

„Bestemmelsen i § 32, stk. 2, 2. punktum, finder tilsvarende anvendelse.“

15. I § 47, stk. 2, ændres „85 pct.“ begge steder til „80 pct.“ og „94 pct.“ til „90 pct.“.

16. I § 51, stk. 3, ændres „90 pct.“ til „85 pct.“.

17. I § 56 ændres „90 pct.“ til „85 pct.“.

18. I § 75 ændres „45 år“ til „30 år“.

19. I § 83, stk. 1, ændres „45 år“ til „30 år“.

§ 2.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 1970.

Stk. 2. Indtil udgangen af 1970 kan lån dog, uanset bestemmelserne i § 1, nr. 1-7, ydes efter de hidtil gældende regler, såfremt låntageren ejede ejendommen — eller for så vidt angår lejet grund havde lejekontrakt — den 9. december 1969 og godtgør, at han inden dette tidspunkt i henhold til bygningslovgivningen havde ansøgt om byggetilladelse eller foretaget anmeldelse af byggearbejdet til kommunalbestyrelsen eller amtsrådet. Det samme gælder for låntagere i kommuner, hvor byggetilladelse eller anmeldelse ikke kræves, såfremt låntageren godtgør, at byggeriet var påbegyndt før den nævnte dato.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

I juni 1969 nedsatte økonomiministeren et embedsmandsudvalg, som skulle overveje, hvilke foranstaltninger der kan træffes for mere varigt at opnå en bedre balance på obligationsmarkedet end hidtil.

Baggrunden for udvalgets nedsættelse var det stærkt stigende renteniveau og de hermed forbundne store kursfald for obligationerne, som atter måtte ses på baggrund af de senere års store tilgang af nye obligationer.

Det nedsatte udvalg fremkom herefter i november 1969 med en redegørelse vedrørende obligationsmarkedets forhold (betænkning nr. 541), hvori obligationsmarkedets problemer gennemgås, og hvori der er skitseret en ordning, som sigter på at

muliggøre en nedsættelse af obligationsrenten og at fremme opsparingen i samfundet.

Udvalgets skitse går ud på, at lånegrænsen for de obligationsudstedende institutters lån skal nedsættes, og at løbetiden for institutternes lån skal forkortes.

De skitserede lånegrænser og løbetider tænkes efter redegørelsen grupperet omkring en opdeling af belåningen i „almindelige realkreditlån“ og „særlige realkreditlån“. Lån af den førstnævnte art skal der som hidtil være almindelig adgang til at opnå, men lånegrænsen kan ikke overstige 40 pct. af den belånte ejendoms værdi mod hidtil 75 pct., og lånenes løbetider nedsættes væsentligt. „Særlige realkreditlån“ skal kun kunne opnås i nyt boligbyggeri samt i visse former for institutionsbyggeri (og i byggeri